

DÄASTEARMEE AMETLIK HÄÄLEKANDJA EESTIS



# SÕJAHÜÜD

EVANGELINE BOOTH, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVIISI KOMANDÖR

Nr. 66

Tallinn, 1. jaanuaril 1935

7. aastakäik



**Võta Jeesus oma kaaslaseks aastal  
1935.**

*Jeesus ütleb: „Vaata, mina olen teie juures maailma otsani!”*

## PA'ASTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London,

101 Queen Victoria Street.

Diviisi Pääkorter, Riga,

Kenina iela 32 dz. 3-a.

## Ametlikke teateid.

Proovileitnant M. HEINONEN määratud Soome.

Proovileitnant J. PADAR määratud Tartusse.

A. W. LOCKYER, diviisi komandör.



## Juhi märkmeid.

Kindral Evangeline Booth

sai suure vastuvõtu osaliseks saabumisel Londonisse novembri viimastel päevadel. 6. detsembril oli tema esimene avalik tervituskooalek kuninglikus Albert Hallis Londonis, kus umbes 10.000 inimest olid teda tervitamas. Seda suurt kooalekut juhatas Inglismaa kõrge kantsler lord Sankey, kuna osa võttis ja kõneles ka Ameerika saadik Suur-Britannias. Pärast seda kui mõlemad olid kõnelenud Päästearmee suurest tööst ja kõrgest kohast, kuhu kindral on asetatud maailmas, kindral Booth tõusis püsti kõige kuulajaskonna torniliste kiiduvaldust saatel. Ta kõneles minevikust, olevikust ja oma loolustest tulevikule, ja püüdis esile tuua selle suure rahvahulga üle nende kohustusi inimkonna päästmiseks. Suur hulk diplomaatliku korpuse kõrgeid isikuid ja esindajaid teistest naadest tervitasid kindralit, mis oli tõendusiks, missugusel kõrgel seisukohal asub Päästearmee rahvaste elus.

Eesti ja Läti päästeohvitseride ja sõdurite poolt läkitasin mina kindralile kinnitusi meie armastuse, tähelepanu ja teenistuse valmisoleku kohta inimeste päästmiseks. Meie palume, et Jumal annaks kindralile jõudu, tugevust ja Püha Vaimu, et ta oleks võimeline juhtima meie armast Armeed suuremaale tööväljadele.

Kindral jätkab oma sõjakäiku kooalekutega Wales'is, Iirimaal ja hiljem Shotimaal, ja siis tuleb tagasi juhatajama mitmesuguseid tervituskooalekuid Inglismaal. Ta kavatses sõita Austraaliasse veebruarikuul. Meie palume, et kõik need ettevõtted oleksid täis õnnistusi ja päästmise jõudu.

Kuu algab palvenädalaga ja hiljem eristate päästmiskooalekutega. Meie palume, et meie ohvitserid, sõdurid ja sõbrad tulevad armutrooni juurde patuste päästmiseks Eestis.

## Kas sa otsid tõe?

„Ma otsin tõe!“ Neid sõnu väljendas keegi noormehe, kellega rääkisin kord järealkoosolekul. Sarnane väljendus tegi, et olin erilisel huvitatud noormehest. „Kuidas ja kus teie otsite tõe?“ oli minu küsimus temale. Ta vastus oli mitmesuguste allikate kirjeldus, millest ta otsinud seda. „Aga kas olete leidnud, mida otsisite?“ oli mu järgmine küsimus. Sellele ta ei võinud anda mingit kindlat vastust, aga tema otsimine oli viinud teda küll nii kaugele, et ta ei võinud uskuda, mida piibel ütleb tähtsast asjaolust tõe ning õnne kohta, mida võib leida ja omada Jumala suure ja mõõtmata armu läbi.

Ma katsusin siin näidata temale, et meie ei pea mitte ainult uurima tõesid Jumala sõnas, vaid meie peame ka katsuma ja praktiseerima seda. „Katsuge Issandat!“ Issanda ja tema sõnade tõe katsumine ei ole mitte ainult otsimine või uurimine, vaid selle järele tegemine. „Kes teeb tõe järele, see tuleb



valguse juurde.“ (Joh. 3:21) Ja see, kes tuleb valguse juurde, ei pea tõe kartma, et ta läheb eksiteele. Meie peame tegema tõe järele, ütleme meile Jumala sõna. Sageli on nii, et otsides tõe tullakse samasuguse olukorda kui oli juhuse nimetatud noormehega. Meie otsime tõe mitmesuguste uurimiste läbi, ja kahjuks uurime mitu kord valetelt. Meie ei tee tõe ja ei prakti-

Jumal õnnistas hiljutist sõjakäiku saatana vägede vastu. Ma olen kindel, et tuleb uus päästmise laine üle maa. Jumal aidaku meid, tarvitu võimalusi, mis meie kätte on antud sellel alal rahva päästmiseks.

Leitnant Heinonen läks tagasi Soome, ja leitnant Padar tuli kodumaale, saades käituse kapten Bernardi abiliseks Tartu. Meie palume, et leitnandi tagasitulek oma kodumaa oleks kasuks mitmete hingede päästmisel ja Jumala riigi levitamisel. Leitnant on saanud suurt abi ja kasu oma viibimise ajal Soomemaal. See on abiks tulevikutele, mida ta tahab teha Jumala ja Armeed häaks. Jumal õnnistagu neid mõlemaid.

seeri seda läbi elades meie mõtetes ja tegudes.

Läheme nüüd tagasi kõnelusele noormehega. Ma manitse sinu teda otsima tõe katsumise Jumala sõna, mis ütleb, et kõik, mida palume Jeesuse nimel, seda antakse meile. Aga ta ei olnud tahtlik katsuma seda teed. Oh, inimlaps, kui pikaldane sa oled tegema oma taevase Isa tahtmist! Kuidas oli rikka noormehega, kes tuli Jeesuse juurde ja küsis: „Õpetaja, mis hääd pean ma tegema, et ma päriksin igavest elu?“ Ta näis siiski olevat tulnud nii kaugele oma teadmises tões, mõistes, et on tarvis teha midagi õnnistuse pärimiseks. Ta oli

katsumud, nagu mitmed meie seast, ehitada sinu üle patukuristikku, mis on meie ja Jumala vahel. Ta ütles, et ta on pannud kõik kasud, ja ta motles, et sellega on kõik korras. Aga Jeesus motles hoopis teisiti, mida me näeme ta sona-dest noormehele. Ta ütles: „Kui tahad olla täiuslik, siis mine ja müü

kõik, mis sul on, ja anna vaestele; siis sul on varandus taevas. Ning siis tule ja käi minu järele.“ (Matt. 19:21) Kuid rikkas noormehe ei olnud tahtlik. Aga et tõe tabas teda, seda võime näha sellest, et ta läks kurvalt ära. Koik, millele ta ehitanud, varises kokku, alus ise ja kõik muu, millega ta püüdis katta oma aladust. Ta kadus täiesti, tal polnud enam midagi öelda, sest on kirjutatud, et „ta läks kurvalt ära.“ Oleks ta ainult tahtnud teha nagu Jeesus käskis, siis ta ei oleks kogunud omale varandust mitte ainult taevas, vaid ka maailmas. Ta oleks siis tulnud elu ja õigluse teele, mis on kõrgeim teadus ja suurim õnn ning rahuldus, mida võib omada siin elus. Ja sarnasel viisil teha õigust, võimaldab meile juurepääsu Jumalale, taevasele Isale, mis on meie kõike igatsus. Kuid Jeesus ütles: „Mina olen tee, tõe ja elu; ükski ei tule Isa juurde kui ainult minu läbi.“ (Joh. 14:6) Kui keegi tahab tulla tõeteadmisele, siis ära otsi seda säält, kus teda pole leida. Otsi õiglust Jeesuse juures, kes on „tee, tõe ja elu!“ Ma

## Porim raamat.

Keegi mees, kes kauples sõega, ütles piibliürijale: „Sellest ei ole mingisugust kasu, kui ma ostan omale piibli; kui ma tahan saada mingisugust kasu oma kauplusest, siis ma olen sunnitud segama väikeid kivikesi sõe hulka ja pean hoidma süsi niiskena, nii et ta oleks natuke raskem. Kui ma peaksin tegema piibli järele, siis ma olen varsti varemets — ja võimatu on elada ilma rahata. Ometi — andke mulle üks — ja Jumal aidaku mind teha õigust!“

## Üksilduse kõrves.

Sellesse klassi tulevad peaaegu kõik opilased Jumala koolis kas ühel või teisel ajal oma elus. Vanest nad peavad otema saal kuude ja aastate kaupa, ilma et nad isegi selgesti teaksid, mida nad õpivad sellest kogemusest, sest nende ligiduses ei istu ükski teine seitsmine, kelle poole voiks pöörduda ja kellelt voiks kuulda mõnd vaimustavat sõna.

Ja ometi — kui sina, kes loed neid ridu, oled kaugel ära teistest seltsilistest või aulistest palvekooalekutest, siis ära unusta, et Jumal on pannud sind sellesse klassi, ja et ta säält kutsub sageli vabatahtlikke tähtsale ja erilisele ülesandele. Üksildases kõrve- maastikus ta koolitab oma apostleid — mehi ja naisi.

usun, et igal inimesel on mingisugune teadmine sellest, mis on õigus. Seda võib näha ka Jeesuse oma sõnadest, kui ta ütles: „Kuis teie ka iseenest ei mõista, mis õige on?“ (Luka 12:57) Sa tead, et sa ei võid leida tõe ja vabastada iseenast oma jõuga ja mõistusega. Mispärast tahad jätkata võitlust, millel ei ole mingisuguseid järeldusi? Sest nihiasti sinu jõud kui mõistus peatub sääl, mida võid näha oma ihuliku silmaga. Mis käib usu ja tõe tee kohta, siis sa ei suuda midagi enese väes. Aga on üks, kes võib ja suudab ning tahab vabastada sind õiguslikult. Sest kui „Poeg teeb teid vabaks, siis olete teie tõesit vabad.“ Hallelujja! „Kes teeb, mis õigus, see tuleb valgusele.“

Ütle mata auline ja lihtne tee on pakutud meile Jeesuselt Kristuselt. Alga kiimist sellel teel, ja siis oled leidnud tõe, mis viib igavesse ellu! Sündigu nii sinu oma häaks!

# USUJÕUD.

Kirjutanud proua kindral Higgins (pensioneeritud).

„Meie usk, see on võimus, mis on maailma ära võitnud“.

Heebrea kirja üheteistkümnendas päätküsis kuuendas salmis loeme: „Ilma usuta ei või ükski olla Jumala meele pärast.“ Ilma usuta. Kui jääme silmapilguks mõtlema, siis näeme, et siin elus meie võime vaevalt läbi saada ilma usuta. Kui meie heidame kõrvale usu, siis peab kogu elu; meie ei või siis midagi ette võtta. See on üheteisesse, mis võimaldab inimeste koosel.

*Meie kultvane us.*

Kevadel kui ka sügisel meie külvame oma seemet uskudes, et kui taevakaste, vihm ja päikesesoojus on teinud oma tööd ühes teiste soodustustega, kasvab ja areneb külvatud seeme, tungides läbi maapinna, ning meie näeme järeldusena kas lilli, vilja või rohelist, mis on olemas külvatud seemnest.

Usu läbi on meil võimalik pidada kinni sest, millega oleme alanud, vaatamata igale raskusele. Usk näitab meile meie töö tõsist väärtust, mida oleme alustanud. Meil ei ole mitte alati kerge. Iga töö muutub väsitavaks, kui meie ei tuletame meelde, et seda on väärt teha. Meie peame usutoota hääd järeldust ja jätkama oma tööd.

Kui meie istume käed rüpes öeldes: „Mis kasu sest on?“ siis meie rikume kõik. Sest kui meie ei usu oma töö väärtuses, siis on ka järeldused väärtusetud. Aga kui meie läheme edasi usus, siis meie lõikame ka omal ajal.

Mis käib vaimuliku usu kohta, siis on isiklik jumalakartus või usk Jumalasse alus, millele peame ehitama. See on põhimõte, millest on kõik muu. „Ilma usuta ei või ükski olla Jumala meele pärast.“ Meile on see selgesti öeldud Jumala oma sõnas: „Kes tahab saada Jumala juurde, see peab uskuma, et tema on, ja et ta saab tasujaks neile, kes otsivad teda.“

*Usaldus Jumalasse.*

On hääd, kui võime alati mõelda, niihästi hääl kui kurjal ajal, et on elav Jumal, kes on alati huvitatud inimesest; ja kõigest, mis puutub temasse; Jumal, kes on kurb patu pärast ja patu tagajärjel tekkinud mure pärast; Jumal, kes tahab õnnistada, juhendada ja anda nõu rahvale, kes sarnaduses temale vihkab pattu ja ülekohtu, aga armastab õigust ja ise teeb õigust.

Imalikude inimeste vaadete järele leidub mitu liiki inimesi, kuid piibel teab ainult kahest liigist: hääd ja halvad; see tähendab: usklikud ja uskmatud, või need, kes elavad Jumala meele pärast, ja need, kes elavad oma lubustuste ja tahete järele.

„Ilma usuta ei või ükski olla Jumala meele pärast“. Midagi ei kurvasta Jumalat enam kui kahtlus ja uskmatus tema laste süda-

mes. Meie vanemad mõistame seda; midagi ei valmista meile suuremat rõõmu, kui siis, mil näeme, päälle paljude palvete ja lootuste, et meie lapsed käivad teel, millele nende jalad juhutati lapsepõlves.

*Meie usk valmistab Jumalale rõõmu.*

Just niisama on meie vahekorraga Jumalale. See rõõmustab Jumalat, kui meie tuleme lapselikult usuga ja lihtsuses oma patukoormaga ja paneme seda tema



Proua kindral Higgins.

jalgade ette, ning tõsisest kahetsuses ja südameusuga palume temalt andestust. Isegi siis, kui meie usk on nii väike kui sinepivakene, teeb ta teda tugevaks ja aitab teda juurduda enesesse, kui me vaid vaatame üles temale.

Jeesus rääkis väga selgesti usust, kui ta ütles: „Kes ei usu, juba see on hukka mõistetud.“ (Mark. 15:16). Mitu, mitu korda, kui ta rääkis uskmatuse hirmsast mõjust, selgitas ta oma kuulajatele, et kõige parem, mis võib anda meile tugevust võitluses, tees, millele Issand on uskunud mõis, on elav usk, mis hoiab kinni Jumala väest.

*Loomulik mõju.*

Usul on loomulik mõju meie enestele, aidates meid võidelda ja teha õiguse tegusid. Kui inimese on täidetud usuga, siis on tal ka mingisugune eesmärk ja ta on alati valmis tegema midagi; tema eesmärk on lihtne ja kõigest tema tegevusest on välja aetud isekus, mille asemel valitseb suur armastus. Usuga täidetud inimene võib olla ja teha kõik, mis võib aidata teda saavutada tema eluishi. Tema juures ei ole kartust. Kõik muu armastus ja kõik, mis võib segada tema mõtteid, on hävita-

tud ning laialiaetud hingest, kelles põleb usulamp selgesti. Kui palju ei võtnud Jeesus omale vaevaks, kui ta seletas meile usust! Ta manitses meid uskuma ja näitas usu olevat päätegreid kõige kristliku eli arenemises ja edenemises. „Uskuge Jumalat!“ (Mark. 11:22), ütles tema.

Kuidas meid kutsutakse usule William Boothi viimaste sõnade läbi, kui ta ütles: „Kõik Jumala töötused on kindlad, kui meie võime vaielda uskuda neid.“ Kukekümekaleksu aasta jooksul oli ta kogunud ja maitsenud, et Jumal, kes annud oma töötusi, on ustav (Eebr. 11:11), ja need arvatud töötused on ka meile, igaihele meie seast. „Ei ole maha langenud üks ainus sõna kõigest häist sõnust, mis Jehoova, teie Jumal teie pärast on rääkinud: kõik on teie kätte saanud, ei ole sest üks ainus sõna maha langenud.“ (Jos. 23:14). Oh, võtame kinni sellest, mis Jumal on lubanud meile, peame kinni tema sõnadest!

Kuidas on meie usuga, kui me vaatame Jumala tegevusele meiega? On võrdlemisli kerge uskuda, kui kõik lähed hästi meie oma tahtmistega ja ootustega järele. Aga kui kõik lähed hoopis vastupidi, mitte sugugi meie ootuste järele, kui kohtame pettumustega ja kurvastustega või kaotustega, siis, just siis peaksime vaatama üles Jumalale ja uskuma teda. Jumal on meile liigi sel ajal ja näitab seda meile ise omal viisil. Jumala teed ei ole mitte alati meie teed, kuid tema teed on ikka kõige paremad.

Kus kohal seisad sina selles punktis? Kas sinu usk on tume? Kas sinu usulamp põleb nii vaevalt, et ta on peaaegu kustunud? Kui on nii, siis ärka üles just tänna! Kuule, mida ütleb Jumal oma apostli läbi Timoteusele: „Ära ole hooletu armuani pärast, mis sulle on antud.“ (1. Tim. 4:14). Põlegu sinu usulamp säravalt ja olgu ta tejuhiiks teistele, isäranis neile, kes istuvad patuvanglasis ja ei näe mingisugust teed vabadusse.

Kas sa soovid võita läbikatsustest, kus oled kaotanud senini? „Meie usk, see on võimus, mis on maailma ära võitnud.“ (1. Joh. 5:4). Kas sa ei sooviks kogeda rõõmu, mida võib omada võites iga pattu ja kuuldes Jumala sõnu: „Hästi tehtud!“ See on võimalik kindla ja elava usu läbi Issandasse ja tema võimusesse alati hoida, mida oled usaldanud tema hoolde.

## TULE! KIIRUSTA!

KUI mõne aasta eest külastasin Palestiinat, jättis üks kogemustest minule sügava mõju. Hommikul lahkusime Hebronist ja kõndisime aeglaselt edasi. Külastasime ka Petlemma. Pääke vajuks juba läände, kui nägime esimest kaugeget vaadet Jeruusalemmast. Just pääkese loojenemisel nägime kedagi meest tulevat välja Jaffa värvast ja minevat üles künkale, kus ta hüüdis valju häälega nagu hoiatades meid.

„Mida ütleb mees?“ küsisime oma teehiitl.

„Ta hüüab: Tule, kiirusta!“

Nüüd saime aru, et meid ootab hädaohut saada jäetud väljaspoole Innavärvaid, ja mees oli tulnud välja teatama, et värvast ülestatakse. Meie kiirustasime, sest ükski meist ei tahtnud veeta ööd väljaspool müüre. Just õigel ajal pääsesime sisse ja värvast suleti meie taga. „Ja ukseid pandi lukku.“ (Matt. 25:10)

Meie õppisime süäl midagi, mida me pole unustanud. Meie pidime peaaegu jääma maailma Jeruusalemma värvaste taha. Aga mõtle, kui peame jääma taevase Jeruusalemma värvaste taha! Oh, mu sõber, sul ei ole aega viivitamiseks. Tule! Kiirusta!

## Jumala raamat.

Keegi naismisjonär Aafrikas nägi kedagi võrast pärismaalast tulevat tema juurde. Ta oli riietatud nagu kõik pärismaalased nahkadega ja vedas enesega kaasas kitse. Ta sidus kitse kinni ja ütles: „Valge daam, kas Jumala raamat on toodud meie maale?“

„Kas teie olete huvitatud Jumala raamatust?“ küsis tema. „Jah,“ vastas pärismaalane, „minu poeg tõi mulle need paberitükid ja õpetas mulle järgmisi sõnu: „Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on annud.“ Ma kuulsin, et Jumala raamat on jõudnud meie maale, ja olen kõndinud viis päeva ning toonud selle kitse, et osta Jumala raamat.“

Siis näitas misjonär temale eksemplari piiblist ja otsis üles lehekülje, kus on kirjutatud need sõnad.

„Andke mulle raamat, ja mina annan teile kitse.“ palus ta.

Siis ta kõndis edasi ja tagasi, surudes raamatut oma südame vastu, öeldes: „Jumala raamat! Jumala raamat! Tema on rääkinud. Jumal on rääkinud meie oma keeles.“

Ta liiks tagasi oma koju, maale, kus ei ole ühtki misjonäri.

## Päätetud ja valmis surema.

Erik Jonson oli puusepp, neljajahäneseltsme aselane, elas suuremas olevis ja oli juba mitu aastat andunud joomisele. Tema õde ja õemes, kes elasid lähemas linnas, olid väga mures tema pärast ja olid mitu korda kutsunud teda oma juurde külla, kuid alati asjata. Viimaks ometi lubas ta külastada neid uuel aastal ja pidas ka oma sõna. Kui ta oli linnas, viisid nad teda koosolekule. Mida ta süül kuulis, oli temale täiesti uudis, ja ta sai tabatud sõnustist.

Kord pühapäeval sõnustilõunal, kui ta lahkus koosolekusaalist, peatas teda keegi salvatsioonist küsimusega: „Kas teie ei otsustaks anda ennast täna Jumalale?“ Ta põikles, „Ei, mitte täna,“ oli vastus. „Aga kui teie ei ole homseni?“ Nendele sõnadele järgnes tõsine kõnelus.

Ometi, ta ei otsustanud lõpuliikult, kuid tema südamesse jäi siiski pist. Kogu järgmine öö ta ei võinud magada. Tema hirm kasvab veel rohkem, kui ta järgmisel päeval leidis, et tal on roos näos. Veel eelmisel päeval ta oli põlunud Jumalalt pakutud päästmist ütelusega: „Ei, mitte täna!“ Ja nüüd ta oli haige. Kui see on surmaks, ütles ta iseenesele, et ta pole valmis surema. Mõni päev hiljem külastas teda salvatsioonist ja kordas sama küsimust: „Kas teie tahate nüüd anda ennast Jumalale?“ Ta ei viitnud enam aega Päästja vastuvõtmises ja palve ajal Jumal andis temale veendumuse pattude andestamisest. Sellest päevast peale oli tema elu muutunud ja tema ülatpidamine eeskujulik.

Kurjus temas oli parandatud. 19. veebruaril, seitse nädalat pärast tema linnatulekut, läks Erik Jonson tagasi koju. Eelmisel päeval oli ta natuke rahutu, mõeldes kõigile kiusatusile, mille osaliseks ta saab endiste seltsiliste poolt. Aga ta võitis julguse. Ta lahkus öest ja lubas varsti teatada talle oma elust. Ja juba kolm päeva hiljem saabus telegram sõnumiga: „Erik suri üle. Täle!“

Mis oli juhtunud? Ta oli jõudnud kodumõrbrusse reedel ja ööbunud süäl. Kõik olid imestunud nähes teda nii häas tervises ja kindlusega oma häales, kui ta rääkis suurest muutusest, mis võtnud Jumala armu läbi aset tema südames. Laupäeval ta oli läinud ühes mäele, kus asub tema kodu, ja ütles, et ta külastanud üht oma sugulastest, kelle mees oli hiljuti surnud, oli aidanud teda panna lapsi magama ja palunud ühes nendega.

Järgmisel päeval, kui ta istus söögilaus ühes sugulasega, ütles ta korraga: „Ellen, kui sa peaksid surema täna, kas sa oled valmis?“ — „Millesed mõtted sul on!“ ütles ta imestunud. „Ei, ma ei taha mäelda surmale, ma pean kasvata oma lapsi.“ — „Aga mis

# 1935 — Tehke oma valik — 1935

Kirjutanud diviisi komandör A. W. LOCKYER.

„Valige enestele täna, keda teie tahate teenida, — — — aga mina ja minu pere, meie tahame Jehoovat teenida.“

Josua 24:15.

**M**ILLISE anni on Jumal annud kõigi inimeste kätte valiku jõus! Jumal on usaldanud meie suurt vastutuse, kui see jõurikas relv asetati meie käsutusse, mis võib meid muuta kas ingliteks või saatatateks.

Paljud inimesed nähtavasti vaatavad elule kui mõttatule mänguväljale, kus ainult tarvilik aeg on antud tööle, kuna suurem osa ajast on täiesti pühendatud lõbule, vallatuse ja ajaviitele. Neil on elus vähe vastutust, igaveseid asjaid ei ole neil väärtust, Jumal ja nende eneste hing ei ole neile midagi, ja elu kujuneb pikaks omakasupüüdmise ringiks ning Jumala unustamiseks. Nii-sugune elu saavutab kerge-meelsetele inimestele oma enese nõndanimetatud õnne. Eluraskused on unutatud magama alalise uuduse ja põnevuse vaheldumise, kuna igavene maailm selle mõjul aegamööda kaob ära pimedusse, ja maailma pimest valgus pääseb mõjule.

On olemas üks tee, mis läheb õigena inimestele, ja selle nõpp on surm. Ma imetlen, kui olete taikistatud arvestama nende apostel Pauluse sõnade tõega. Selle lõpp on surm. Teie eluteele ei toodud mingit raskust kandmiseks, teie ise lihtsalt valisite enesete, millel tahate käia, ja valisite lahtiste silmadega lõbude ja omakasupüüdmise tee. Teie ei olnud selle tee lõppu (pika tee lõppu ei ole ialgi näha), kuid lõpus on surm, mille eest ei saa ennast varjata, surm, mis tähendab hinge lahkumist kehast, kuid suurim lahkumine on hingede eraldumine Kristusest — igavik ühes saatatana ja tema inglitega.

See on maailma, liha ja saantana valiku tagajärg. Nüüd kostab hüüde uuele elule —

Valige enestele täna, keda teie tahate teenida! Ma kutsun teid poole hoidma teele, millel teie sammustite 1934. aasta jooksul. Aastat, mis on möödunud, ei saa ialgi enam tagasi kutsuda. Selle aasta võima-

kõib minu kohta,“ ütles tema, „ma ei oleks mitte sugugi rahutu, kui peaksin surema just praegu.“ Ta oli vaeralt öelnud neid sõnu, kui ta püü vajuks pikkamisi lauale ja mõni silmapilk hiljem oli ta tõlmanud oma viimast hinge. Jumal oli võtnud oma juurde hinge, kes oli valmis kohtama temaga.

Sina, kes loed neid ridu, kui sa peaksid surema täna, kas sa oled valmis?

lused on igaveseks mööda läinud. 1934 ühes tema kahtlusega ja eksimustega ei saa ialgi uuendada — teda ei saa enam tagasi. Mis on tehtud, peab jääma.

Aga nüüd 1935. aasta suhtes, mis meil seisab parajasti ees. Teie ei ole rahul oma praeguse eluteega — teie valik ei ole annud kestvat õnne, kuid täna võib saabuda teile auuline päikesetõus, mis toob kaunidust ja rõõmu ühes õnneliku teenistusega. Tehke oma valik täna!

Josua seab meie ette väga ilusa põhimõtte uueks aastaks:

„Aga mina ja minu pere, meie tahame Jehoovat teenida.“

Aga mina ja minu pere.



Major A. Lockyer.

See valik haarab tema enese hinge igatsust ja nende häälde, kes elavad tema majas, kes on tema hoolitsuse ja juhtimise all. Nii-sugune teguviis toob enesega kaasa Jumala õnnistusi.

Aabram omas Jumalalt rikkalikke õnnistusi, võib olla rohkem kui mõni teie iseloom vanas testamendis. Tema elu Jumala ees oli ülimal määral rahuldav, ja üks tasu, mida Jumal maksis talle, puudutas tema perekondlikku olukorda (1. Moos. 18:19): „Sest ma tunnen teda seepoolest, et ta võtab oma lapsi ja peret käiskida, kes pärast teda on, et nemad Jehoova teed peavad hoidma.“

Jah, nii-sugune mees saab Jumala au osaliseks. Üks kannimaid nähteid maailmas on näha jumalainimesi ühes oma lastega kogunenult perekonnaalarti juurde kodu pühaduses, valvata noore elu arenemist, näha laste tõusmist (nagu lilled suvepäikesse poole) õigluse päikese poole koduse elu mõju ja õpetust all.

„Meie tahame Issandat teenida.“

See otsus on täis lugematuid võimalusi. Ameerika ürgmetsas elav puuonnis mees naisega ja kol-

me lapsega. Läheduses polnud ühtki suurt kirikut, kus käia jumalateenistust, polnud ühtki raamatukogu, kust valida raamatuid õppimiseks ja hariduse saamiseks, kuid nende inimeste sidameis põles Issanda tuli, ja nad õpetasid oma kasvavaid lapsi kartma Issandat. Aastad möödusid, isa ja ema surid, ja lapsed lahkusid oma puuonnis kaugele maailma, kuid nad kaandsid enesega „Issanda kartust“, mida neile oli õpetatud nii usukindlalt nende varases lapsepõlves. Selle varajase õpetuse tulemusena astub maailm tänapäev Abraham Lincoln'i, orjade vabastaja nime, kes jäi kindlaks kristlaseks kõigis muutuvas olukordades tema elu, ja see, kes kord elas lihtsas madalas puuonnis ürgmetsas, asetses hiljem Valges Majas Ameerika Ühendriikide presidendina. Meie tahame Issandat teenida! See vaim oli mõjul tema elu ja teie mõttamatul häädust maailmale.

Meie tahame Issandat teenida. Kas tahad sina täna valida, et teenida Issandat? Jeesus ütles oma järgiteile ja oma aja rahvale: „Võtke minu ike eneste pääle.“ Jumala teenimine ei ole koormaks — vaid see on kerge elu. See pole vaid kitsaks nimetatud tee, kus kõik lõbud on ära salatud, vaid see on teerad rõõmuga ja laulvate lastega, ühendusega ja armastusega ning inimkonna teenimisega.

See on ilma patuta tee. Patt hävitab ja rikut. Kuid sellel teel, mis võetud valikuga, ei ole patu inetust patu ja kurjuse täieliku puudumise tõttu.

Valige täna! Mitte ainult enesete, vaid ka teiste pärast, kes on teie juhtimise ja hoolitsuse all, ja öelge julgusega ning otsustavalt:

„Aga mina ja minu pere, meie tahame Jehoovat teenida.“

Sellepärast tehke oma kodu maapealseks taevaks aastal 1935.

## SEE EI OLNUD ASJATA.

Keegi jutlustaja pidi kord juhatama koosolekut. Kui ta jõudis koosolekuruumini, leidis ta, et tormi pärast ei tulnud ükski kuulaja, välja arvatud üks väike tüdruk. Ta kuultas evangeeliumi väikele tüdrukule tagajärgena, et tüdrukuke andis ennast Jumalale. Hiljem sai jutlustaja teada, väike tüdruk olud Jumala käes vahendiks, et mitmed hinged said päätetud, ja jutlustaja võis nii öelda, et formine päev kandis palju rikkalikumat vilja kui mitmed teised jutlused suurte rahvahulkadele.



EVANGELINE BOOTH,  
Päästarmee uus kindral.

# Maailma valgus.

Kirjutanud Kindral  
EVANGELINE BOOTH.

Päike, mis ei loojene kunagi.

Kõige suurem ja tähtsam asi on, et õiguse päike ei loojene kunagi. Ükskõik kui tore ja imetlusväärne on põlev kera taevaalaotusel, ilmutades oma, meile näivat, lõppematat jõudu ja andes maa-kerale juba aastatuhandeid suuri hädalisi samasuguse iluga; reguleerides aastaaegu, päevi ja tunde nii nagu nad olid

alguses, ometi see ei kesta nii alaliselt. Tema veripunane sära kahvatab; tema arvamata soojusleek tardub; tema imetusväärne briljantne läige tumeneb; sest sel tunnil, kui ingel, ühe jalaga maal ja teisega merel, hüüab: „Aeg on lõppenud!“ siis, oh Jumal, „taevad, kuigi sinu käte tõe, peavad hukkuma,“ tähtede helge sära kustub ja päike suleb surmas oma hõõguvad silmad, sest „kõik muutub vanaks nagu riidedki, sa keerad neid kokku nagu kokkurullitud paberit ja nad muutuvad, ometi sina oled seesama!“

Kui ma võiksin vaid seletada, mis see tähendab! Shakespeare tarvitas 15.000 erinevat sõna oma draamad loomiseks; Milton tarvitas 8.000 erinevat sõna oma luuletustes; Ruffon Choate tarvitas 11.000 sõna legaalsel otstarbel. Aga kõik sõnad kõigis keeltes ei suuda kunagi väljendada seda õnnistust, mis peitub mõttes, et õiguse päike ei loojene kunagi! Ei ole mingisugust varju, mis võiksid tumestada seda päeva. Kõik asjad muutuvad, kõik elus kaotab oma väärtuse ja maised valgused kustuvad, aga niihästi surmas kui elus, „Sina oled seesama.“

Nagu äikesetorni ajal me näeme päikest ilmutvat musta pilve tagant ja hävitavat pilvede kujundatud varje, nii õiguse päike ajab laiali kõik „kurjuse“ loodud kartuse elu viimisel lõpetusel. Kas selle maailma valgus võib aidata meid ka siis? Sa soovid, et su armsad omaksed ja sõbrad oleksid siis sinu juures; sa tahad, et nende silmadest peegelduks vastu armastus sinu armastusele; sa soovid, et su eemalviibiv sugulane kuuleks sinu viimastest sõnadest, ma tean, see on nii — aga kas see on kõik? Kas sõbrad maailmas võivad hoida meid üleval, kui surmalained kerkivad juba meie puusadeni? Kas meie, lapsed, kes seisime oma ema surmavoodi ümber, võisime teda pidada veel oma juures või aidata teda, kui ta ütles: „Vesi tõuseb?“ Kas isa, ema, poia või tütre käsi võib juhatada läbi viimastest kitsast orust? Kas mingisugune inimlik sõprus võib kaitsta meid surmanoolte eest? Kas mingisugune lamp või küünlal võib valgustada kiiret allaminekut orgu? Ei, ei! Meil on tarvis kätt, millele Taavet toetas õeldes:

„Sina oled minuga“;

näikesenaistet, mis sõrab koopasse, kus suri esimene misjonär, kui ta hüüdis: „Nüüd ma olen valmis, et mind ohverdatakse; minu lahkumiseaeg on jõudnud.“ Teie tarvitate sõravat, hiljalt valgust, millega kohtasid Gordon Halli silmad, kui ta viibis kangel ära oma kodust, surres pagana templi eesõues, kus ta hüüdis: „All au! See on keskpäeva anpääke, mis lanzeb minule!“ Kui sa astud oma sammudega ära siit maailmast, siis soovid, et Jordan oleks valgustatud taevase auga, nii nagu oli minu isaga, kui ta hüüdis: „Sina oled päike, mis ei loojene kunagi.“

Ma palun neid, kes loevad neid ridu ja on veel kaugeal ära Jumalast, et teie tänanäev tuleksite ja katseksite ise, et Jeesuses on leida kõik. Tule ja katse, kas Jumal ei ole hääl, kas Kristus ei ole armuline ja Piha Vaim kõikvõimeline. Põlvita praegu Tema altari: siruta praegu oma käsi välja risti poole; tõsta praegu oma silmad üles Elupäikesele. Sina, kes oled hädas, palu Teda ja vaata, kas Ta ei ole avitaja. Sina, kes oled pattudes, otsi Teda ja vaata, kas Ta ei andesta. Sina, kes oled kadunud pimeduses, hiitja Tema poole ja katse, kas Tema ei anna sulle igavese hommiku valgust. Keskuise lilledel ei ole õisi, vürveldeid neid Kristuse hoolekandega ja iluga. Päikesel ei ole soojust, kui võrdleme teda Jeesuse sidame sooitusega. Veel ei ole mingisugust karastust, kui võrdleme teda allikaga, mis kus-



Holman Hunti maailmakuulus maal „Maailma valgus“.

## MIS ON HIRMSAM?

Keegi väike tüdruk tuli ühel hommikul oma ema juurde ja küsis:

„Ema, mis on halvem, valetada või varastada?“

„Seda ma tõesti ei tea; mõlemad osad on väga hirmsad. Loodan, et sa ei taha teha tegemist nendega.“

„Olen mõelnud väga palju sellele,“ ütles väike tüdruk,

„ja ma usun kindlasti, et valetamine on hirmsam, kui varastamine. Sest kui keegi varastab midagi ja kahetseb hiljem, siis ta võib anda selle tagasi, kui ta ei ole ära söönud seda, aga ka siis võib maksta selle eest. Aga“ — ja kartustunne peegeldus väikesel näol — „kui keegi ütleb, mis ei ole tõsi, siis seda ei või kuidagi kustutada.“

tutab iga vaese hinge janu. Ma ei tea, kas sa võtad Teda vastu või ei, aga ma kirjutan siin, Jumala ja inglite juuresolekul, et mina võtan Teda oma Issandaks, Päästjaks, oma rahuks, oma eluks, oma rõõmiseks, päästmiseks, valguseks ja taevaks. Ma ja taeva ees ma tunnistan, et usun piiramatult, kõikvõivat jumaliku kuulutust: „Mina olen maailma valgus.“

## Õndsam on anda kui võtta.

**L**USAL päikesepäistelisel päeval tantsis keegi tüdruk rõõmus ema käekõrval. Ta oli nii rõõmus, et ta ei võinud väikesti edasi minna, sest tema taskus oli hiilgav raha, mille oli vanaema annud temale, sellepärast, et ta oli leidnud vanaema prilliid — ja nüüd läks ta linna ostma midagi, mis talle enesele meeldis.

Teel trammijuurde ta nägi poisike, kes läks samuti oma ema käekõrval. Näis, et ka tema ei või pidada rahul oma jalgu. Ta hüppas ja jooksis oma ema käekõrval. Põhjuse oli see, et sügavas tema tasku-põhjas oli samuti läikiv raha, samasugune kui tüdrukulgi. Ema oli annud selle temale, sellepärast et ta oli õiendanud ema asju. Ja nüüd ta pidi minema linna ostma selle eest midagi, ja on ju nii palju asju, mida poisike soovib.

Väike tüdruk naeratas temale.

„Mul on saladus,“ ütles ta.

„Mul on ka,“ vastas poiss.

Ja siis nad mõlemad naeratasid ja jutustasid üheteisele sellest, mis neil oli taskus, kuhu nad lähevad ja mida nad kaevatevad osta.

Kui nad olid juba jõudnud linna, siis ei võtnud enam kaua aega leida kauplust. Kõik vaateknad hiilgasid ja olid täidetud ilusate asjadega; aga seespool oli veel palju ilusam.

Oli raske valida, sest kõik oli ilus. Aga lõpuks leidis noor tüdruk nuku, mis meeldis temale. Oh kuidas see meeldis temale, tal olid lokilised juukset ja sinisilmad, mis vaatasid otsekohe näkku! Ja ta ostis oma raha eest nuku.

Väikesel poisil ei tulnud silmapilgukski meelde nukud. Ta läks otseteed paatide, värnide, vankrite ja sarnaste mänguasjade juurde, mis meeldivad poistele. Lõpuks leidis ta karbi tinasõduritega. Need olid läikivad ja kirjud ja võisid ise seista reas.

„Siin see on,“ hüüdis ta ja andis oma läikiva raha sõdurite eest. — Koduteel nägi tüdruk, kuidas poiss tõstis üles karbiääre ja vaatas sõdureid.

„Sul on midugi väga lõbus nendega,“ ütles ta, aga väike poisike naeratas vaid ja raputas pääd.

„Sul on küll ülitore mängida oma nukuga,“ vastas ta. Kuid väike tüdruk raputas pääd ja naeratas.

„Ma ei jutustanud sulle kogu oma saladuse,“ seletas ta, „aga

## Bill ja tema saapad.

**B**ILL, kes elas Inglismaal, oli pöördunud oma vanast hirmsast elust; ta oli joonud ja raisanud oma elu asjatult — muidu aga oli ta häəsüdamlik vanake. Jõulu eel juhtus midagi, mis tegi temale täiesti selgeks, et Jumal on tema Isa ja hoolitseb tema eest.

Vahest, kui tal läks väga halvasti, ta tuletas meelde oma noorusepäevi, oma ema ja palveid, mida ta palus ema kõrval põlvili. Sarnastel aegadel tundis ta endal midagi kurgus, pisarad veeresid palgelt, ta otsustas saada hääks ja korralikuks inimeseks ning läks Päästearmeesse koosolekule.

Nii see kestis aastaid ja ta oli raskusest ohvitseridele, kes olid valmis aitama teda hingeliselt, kui ka sirutades temale avitavat kätt. Aga sel korral tuli ta ja andis tšina tõsiselt oma südame Jumalale; sel ajal oli ta väga viletsas olukorras, töota, peaaegu riideita ja tal oli palju võlga.

Temale leiti tööd õõlvavuri kohale. Kui ta oli oma ametitõimisel, juhtus järgmine sündmus.

Oli jõuluõhtu. Kibe pakane. Bill istus oma putkas tule ees. Kuna tal olid valusad kannasilmad, võttis ta saapad jalast ja pani oma jalad soendatud telliskividele — varsti magas ta ja oli unelmas.

Kaks venda, kes teadsid, kui halvasti Billi käsi käis makstes oma võlga ja saades väikest palka, uskusi tema tõsistust ja laskisid oma naisi teha paki, millesse pandi praetud kana, sinki ja muud hääd ning läksid üllatama vana Billi.

Kui nad läksid üle krudiseva lume ja vaatasid tähisele taevale, siis täitis nende südameid tõsine jõulurõõm, ja nad tänasid Jumalat võimaluse eest minna appi vanale mehele.

Viimaks jõudsid nad Billi

ma jutustan seda sulle, kui sa jutustad ka mulle oma saladuse. See nukk on väikesele tüdrukule, kellel ei ole kunagi olnud nukku — ainult vana kalts, mida ta keerab kokku ja mängib sellega. Kuidas ta rõõmustab nähes seda! Ta on juba nii kaua igatsenud omale ehtsant nukku.“

Siis ta läks poisile ligemale, et kuulata tema saladust.

„Ja, vaata, mul meeldib väga mängida sõduritega, aga on keegi teine poiss, keda ma tunnen, kellele ka meeldib see.

putka juurde. Tal oli näiliselt soe, istudes oma tule juures ja magades. Nad võtsid väikselt tema saapad, panid kummassegi ühe shillingi, natuke kooki ja muud maistust ning kana ja singi asetasiid maha saabaste kõrvale.

Pääle selle nad tegid kolinat asjade juures, mida ta pidi valvama ja peitsid ennast ligidaleoleva puu varju.

Kohe oli Bill jalul ja otsis oma saapaid. „Ma imestan, mis juhtub? Ja just nüüd kui ma nägin ilusat und. Oli ilus — jõulupuu ja lapsend ning hulk ilusaid asju. Aga nüüd ei ole Billil enam midagi! Kuidas sa külvad, nõnda ka löikad. Aga kes on niitunud mu saapaid? Ma tean, et panna neid sinna. Ei, Bill, sa jääd pimedaks ja unustad oma mälu — see on kõik.“

Ta vaatas väljapoole oma putkast. „Oh, siin nad on! Aga mis koli on see siin kõrval? Just tühi risu!“ aga kui ta avas paki, võttes ära paberi, kasvas tema üllatus. Ta istus ja katsus panna saapa jalga, aga see ei õnnestunud. Ta pidi ka säält võtma välja pakikese ja katsus uuesti, aga nüüd juhtus jalg vastu raha-tüki. „Jumal taevas, siin on ju pank!“

See oli liig palju vanale Billile ja ta langes oma põlvedele ning pani kokku kiend ning padu oma imelikul viisil: „Oh armas Isa, sa oled hää Isa. Nüüd ma tean, et sa elad ja vaatad vaese vana Billi järele — vana paha Billi järele, nagu ma olin. Isa, hoia mind häana, ja ma tahan olla alati hää kui võin. Amen.“

Kaks inimest puu taga olid liigutatud pisarateni. Nad läksid koju õnnelikud, ja Bill mõtles ja ütles alati, et tema Isa pani need asjad ta saabastesse — aga tegelikult ta plaanitses, et Bill pidi just sel õhtul võtma oma saapad jalast.

Aga praegu ta on haige ja ei suuda üles tõusta. Ma usun, et ta on väga rõõmus, kui võib seada sõdurid ritta oma voodis ja mängida nendega.“

Siis vaatasid poiss ja tüdruk üheteisele otsa ja naeratasid ning naeratasid.

„Eks ole tore!“ hüüdisid nad mõlemad.

Jah, „õndsam on anda kui võtta.“

Lugege ja levitage  
„SÕJAHÜÜD“.

## On väärt rääkida õigest.

**K**ORD talvepäeval olid poisid väga tegevad lumepalli sõjas. Korraga kostis hüüdi kogu poistehulgast, sest üks lumepall oli tunginud läbi suure aknaruu teisel pool tänavat olevasse kauplusesse, ning klaasitüki kukkusid suure kiirnaga tänavale.

Arturi lumepall oli korda saatnud kahju, ja ta ise seisvas värsedes ning kahvatu oma seltsiiliste seas.

„Kiirusta, jookse ära, enne kui vanaees tuleb, ükski meie seast ei ütle, et sina tegid seda!“

„Ma ei või!“ ütles ta.

„Jookse aga ruttu, ta ei saa sind kätte.“

Samal silmapilgul avanes kaupluse üks ja kaupmees Peterson tuli välja hirmus vihaselt.

„Kes purustas mu aknaruu?“ hüüdis ta poistele.

„Mina,“ vastas Artur ja läks värsedes ettepoole.

„Ja sina julged öelda seda.“

„Ma ei julge valetada,“ ütles poiss, ja nüüd ta ei kartanud enam sugugi.

Vastus tuli härra Petersonile, täiesti ootamatult ja ta viha jahtus.

„Tule minuga kauplusesse,“ ütles ta ja poiss jälgis.

„Kuidas ma võin tasuda ruudu?“ küsis Artur. „Ma olen valmis tegema kõik, kui ainult ema ei pea maksa selle eest.“

„Tabad sa hoovi pühkida puhtaks, kui sajab lund?“

„Kogu talve, iga kord,“ oli vastus, „ma tahan teha kõik, mida nõuata.“

„Hää küll, ma usun su sõnu. Ja tead sa, miks ma lasen sind nii kergesti? Sellepärast, et sa ei kartnud öelda tõtt.“

Ja kui järgmisel korral sadas lund, pühkis Artur hoolikalt hoovi. Aga kui ta oli täiskasvanud, sai temast äriomanik.

Õiguse rääkimine tasub end alati.

### Raamatute raamat

Sisaldab ainukest toitu, mis võib rakkulada meie hinge.

Räägib meie rüetusest, mida kantakse taevastes.

Pakub meie ainukest vahendit, millega võime pesta oma südamed valgeks ja puhtaks.

Annab meie nappuütleid kiusatuste ja patu võitmiseks.

Juhatab rändavat patust äraküvitamise katjudele ja kristlikelt õiguse teele ja igavesse elu.

Näitab meile, kui palju Jumal hindab inimese hinge selle läbi, et ta andis oma ainukesed Poja.

## Härjad või pähklikoored.

KEEGI rikas pagan purjetas kord üle jõe; aga kui ta oli poolel teel, tõusis hirmus torm, nii et mees kartis oma laeva hukkumist.

Ta läks alla kajutisse, kus oli tema puujumal, ja palus seda. Kui ta viib teda kindlasti sadamasse, siis ta andvat talle 20 härja.

Ta jõudis kaldale ja läks ostma härgi; aga lühikese aja pärast ta tuli tagasi oma jumala juurde ja ütles, et härjad on liig kallid; ta andvat 20 kitsse.

Järgmisel korral ta tuli ja ütles kitsed olevat liig kallid; ta andvat 20 pähklit.

Ta läks jälle ära ja tulles tagasi, ütles oma jumalale: „Olin näljas ja söin pähklid; aga siin sul on koored.“

Kas ei ole palju inimesi, kes teevad just samuti? Kui nad on tabatud haigusest, nad hüüavad appi Jumalat ja lubavad teenida Teda kogu eluajaks, kui Ta ainult annab neile elu. Kahjuks nad aga unustavad sageli Jumalat, ja kui nad jõuavad surmani, siis pakuvad nad Jumalale ainult koori oma elust; saatan on nii õeldä ära sõõnud tuumad.

Kui sina oled nende mitmete seast, kes mõtleb, et sa saad küll kord päästetud, aga mitte veel praegu — siis vaata ette, et sa ei tee just samuti, kui eelpool nimetatud pagan. Jumal ütles sulle: „Anna mulle oma süda — mõtle oma Loojale oma nooruses!“ Aga sina raiskad ühe nooruspäeva teise järele pattudes, sõnakuulmatutes Jumala vastu. Sulle näib, et need on liig kallid, et võiksid anda neid Jumalale — nagu paganale olid härjad liig kallid, samuti kitsed — aga kui läheneb sinu eluõhtu ja sul on vaid pähklid — nii õeldä — ohverdamiseks Jumalale, siis on su hing nii näljane kõigi ilmaikkude asjade järele, et sa sõõd ära ka tuumad, ja kui oled teinud seda ja lamad haigevooidil, siis sul ei ole muud anda Jumalale, kui ainult pähklikoored, valesti tarvitatud, raisatud elu, jõuetud, surevad liikmed, kõva, kuivanud hing — kõik parem osa on võetud, järele on jäänud ainult mälestused ja enese hukkamõistmine. Oh, anna Jumalale oma süda ja oma elu juba nooruses!

### Korpuste aadressid.

Tallinna I — U. Sadama 11-a.  
Tallinna II — Toompüüestee 19.  
Tallinna III — S. Pärnu mnt. 44.  
Tartu — Tähe 124.

## Korpuste raportid.

### Tallinna II korpuse.

Hääd uut aastat! Õeldakse harilikult, kui kell on 12 lõõnud öösel 31. detsembril. Aga kas need soovivad atavada kaasa, et aastat häaks teha? Ei tea. Kui aga süda on hääs vahekorras Jumalaga, siis on kõik aasta päevad hääd, sest mis võib meid lahutada Kristuse armastusest? Ei miski.

Möödunud aasta on olnud häa, pimedad päevad, kiusatused, arusaamatused, hääd, mured, kõik on olnud häa, sest Kristuse arm on kõiges välja paistnud.

Enne pühi on olnud üht ja teist huvitavat; iseäranis Lucia-õhtu äratas palju huvi. Loodame, et see pakkus ka hingeõnnistusi.

Nüüd on mõdas auvõeldav jõuluühad oma võimalustega, ja II korpuse tahab suurema julgusega Issanda nimel alata uut võitlusaastat.

M. Blees.

### Tallinna III korpuse.

Kestev töö — koosolekuil. „Sõjahüü“ müügil, vaeste külastamisel, kõik on ühendatud sama eesmärgiga, tuua patuseid Kristuse juurde.

Rõõmsalt oleme tunnistanud Päästja vere väest koosolekuil, võeldud palves patuste päästmise pärast. Keegi mees ruttab mitmel palvekoosolekul kahtsuspingile, et Jumal teda päästaks hirmsast alkoholist.

„Sõjahüü“ käes, astume kõrtsi, palju jõudu on tarvis, et rääkida igaihuaga. Mõned tahavad salata Jumalat, mitmed on ahastuses, mitmed on meeleheitel, kuidas leida õiget teed. Katsudes aidata kõiki saad õnnistatud.

„Vaesed on alati meie juures,“ vajadus abi järele on suur. Läheme külastama abiotsijaid, kui üks

avatud, haaravad pilke kolm, neli last põrandal ilma suka ja saapata. Kõik otavad, mida küllatädi ütleb. Rõõm oli suur, kui said piletid vaeste jõulupeule.

Nii on vana aasta täidetud ja uus aasta pöörab uue ja puhta lehekülje. Issand, aita meid täita seda Sinu tahtmise järele!

H. Eimann.

### Ringreis Lõuna-Eestis.

Möödunud aastal oli veel võimalus Jumala abiga korraldada koosolekuil meie kodumaa mitmes osas. Viimane ringreis möödunud jõulukuul kestis kolm nädalat ja selle võimalusel külastasid Lõuna-Eesti linnu, alevi ja alevik-ke.

Minu üllatuseks kõnelesid inimesed mitmes kohas, et nemad ei mäletagi enam, millal neile on peetud viimane võimalik koosolek ja seda siin meie maal, kus on selleks nii suur vabadus. Ka neis kohtades inimesed jaanuevad Jumala sõna järele. Igalpool oli palju rahvast, kes jäi huviga ootama järgmist võimalust. Ka sellel ringreisil olen leidnud lahkete vastutulekut meie koolijuhatajate poolt.

Kogedes möödunuga, on meie kodumaal veel palju pimedaid kohti, kus aga inimesed ootavad ja igatsevad evangeeliumivalguse kiirte järele. Et rahva huvi ja püüdmine on selles nii suur, siis unustan kõik need raskused, mis kohtavad iga ringreisijat, ja tahan Jumala abiga minna edasi selles. „Aga mis mulle kasuks oli, seda olen ma Kristuse pärast kahjuks arvanud“ Vil. 3:7. Seda võis ap. Paulus Jumala abiga, aitaks Tema ka mind ja meid kõiki sama meelsuse.

V. Muul, ltn.

## Otsi Jumala au.

Jututatakse, et keegi Egiptuse kuningas teegi ehitusmeistrile ülesandeks ehitada tulitorni, mis pidi paistma kaugele hädaohhtikul kaldal.

Ehitusmeister oli väga osav, aga ka kaval mees. Ta laskis kõigepealt raida oma nime kõige silmapaistvamale kivile, ning ta kattis seda lubjaga, millele ta laskis kirjutada suurte kullaste tähtedega kuninga nime, nii nagu torn oleks ehitatud kuninga auks. Aga ta teadis väga hästi, et kümnete aastate pärast kaob lubi ja ta oma nimi on näha ja saab tuntavaks kogu maailmale.

Kas mitmed inimesed ei sarnane sellele mehele? Välistel näib, et nad otsivad Jumala au, aga kui nende siidamesigavused saaksid teatavaks, siis võib peagi näha, et nad ei otsinud Jumala, vaid enese au.



## Mõõga ja kilbi brigaad.

### Püübliteksid jaanuaris.

Õpetuse sön.	T. 15 16: 1—14
T. 1 3: 1—14	K. 16 17: 1—14
	N. 17 17: 15—29
	R. 18 18: 1—15
	L. 19 18: 16—23
<b>2. Saamueli.</b>	
K. 2 1: 1—16	P. 20 18: 24—33
N. 3 1: 17—27	R. 4 2: 1—11
R. 4 2: 1—11	E. 22 19: 1—10
L. 5 5: 1—12	T. 22 19: 11—23
P. 6 6: 1—11	K. 23 19: 24—30
E. 7 6: 12—19	N. 24 19: 31—40
T. 8 7: 1—17	R. 25 22: 1—16
K. 9 7: 18—29	L. 26 22: 17—32
N. 10 9: 1—13	P. 27 23: 33—51
R. 11 14: 25—33	E. 28 23: 1—12
L. 12 15: 1—12	T. 29 23: 13—21
P. 13 15: 13—23	K. 30 24: 1—14
E. 14 15: 24—37	N. 31 24: 15—25

### PALVEAINED.

6. jaanuar. Meie Armeed juhatajad.  
13. „ Paganamaad.  
20. „ Vaeste abistamise tööd.  
27. „ Kanada ja Newfoundland.

### Raamatute raamat

Annab valgustust neile, kes uurivad selle lehekülgi, ja ta süub neile sellega, et nad õpivad tundma teda, keda tunda tähendab igavest elu.

Annab lootust lootusetuile, usku pettunule, jõudu nõrkjale, julgust argadele ja võitu kõigile, kes võitlevad ja usal davad teda.

On seltsiline üksikule, nõuandja nõutule ja trööstija kurbaele.

Mõistab hukka igasugust pattu ja teeb selgeks, et mingisugune pall ei pääse taevasse.

Annab rahu tagakiusatuile ja muudab kurbase lauluks.

## Isa ei tunne teed.

Mõne aja eest tunnistas keegi linnapää Ameerikas avalikuks oma usku Kristusesse. Ta jutustas, kuidas tema poja surmavoodi juures ta tuli patutundmisele. Natuke enne kui laps suri hüüdis ta: „Üles, üles!“

Isa mõttes, et poeg tahab saada tõstetud üles voodist ja ütles:

„Oota natuke, Willi, isa tõstab sind varsti üles.“

„Ei“, ütles poiss, „kõrgemale, kõrgemale! Isa ei tunne teed, las ema tuleb siia!“

Isa nägi, et poeg on surmas, ja istus voodi ühele servale, kuna ema tuli ja hoidis poega käte vahel paludes iihes temaga. Linnapää ütles, et mõte sellele, et ta surmatunnil ei võinud paluda oma pojaga ja sõnad: „Isa ei tunne teed“, tõid teda pöörmisele Jumala juurde.

### „Sõjahüü“ võitlejate nimestik.

Ohvitserid: ltn. V. Muul 75, ltn. M. Heinonen 40, ltn. A. Tennen 35, kapt. M. Blees 25, kapt. J. Matveus 25, kapt. H. Eimann 25, ltn. Muusekanta 25, ltn. H. Panso 25.

Allohvitserid ja sõdurid: Muusek. M. Ernits 33, envoi L. Bakul 30, seers. F. Leemann 30, seers. H. Sandberg 25, sõd. J. Tennen 25.

Alga uut aastat õieti — see tähendab palvega!  
**IGAS KORPUSES ON PALVENÄDAL 1—6. JAANUARINI.**  
Võtke oma koosolekuist ja tehke neid mõjukamaks oma isikliku huvi ja palve läbi.  
Kõik on südamlisult tervitatud!

